

Brussel

Zurich

Mumbai

JNDA - REJS

20 jan. - 10 feb. 2007

met Fr. Jos

Marlene

Wiske en Jos Vg.

Wiske en Roger R.

**Wanakkam op evaluatie en- inleefreis naar India
van zaterdag 20 januari tot zaterdag 10 februari 2007.**

Voorwoord : De beschrijving en evaluatie van de vermelde projecten in dit reisverslag worden uitgebreid weergegeven in het projectenverslag.

INDIA : Republiek

Oppervlakte 3.287.260 km². (= 107 maal België.)

Bevolking in 2005 : 1,1 miljard inwoners (106 maal België)

Zaterdag 20.1.2007 – dag 1

Samenkomst om 5.30u te Zaventem waar we uitgewuifd worden door familie en vrienden. Geen problemen bij de controleposten. Met SWISS stijgen we op om 7.40u. Dit is het vertrekur waarop het vliegtuig de vaste grond verlaat. Het zijn deze vertrek- en aankomsturen die verder in het verslag vermeld worden.

Aankomst te Zurich om 8.30u. Hier de tijd dat het vliegtuig de vaste grond raakt. Zo hebben we reeds 483 km afgelegd.

Vertrek te Zurich om 10.35u.

Aankomst te Mumbai om 18.10u (Belgische tijd). In India is het nu **22.25u**. Het is normaal dat we vanaf nu ons levensritme afstemmen op Indian-time.

De afstand Zurich-Mumbai = 6.544 km, d.i. 7u vliegen.

Bijgevolg : Zaventem – Mumbai = 7.027 km, d.i. gedurende 8.25u in de lucht.

Bij onze aankomst geen Nevill te bespeuren, dus, met al onze bagage volgen we de richtingsborden om van de International Airport aan de Domestic Airport te geraken. We lukken erin en snuiven de eerste reuken en geuren op van een late Indische avond tussen zoekende, bedelende en slapende Indiërs.

Een raadgeving : draai de knop om, vergeet Europa en laat India maar op u afkomen. Onze eerste binnenvlucht naar Hyderabad is voorzien om 02u

Zondag 21.1.2007 –dag 2

Er blijft ons nog wat tijd over voor onze vlucht naar Hyderabad (hoofdstad van Andhra Pradesh – Bevolking 66 miljoen – Spoorwegen 5.021 km) en om 0.55u genieten we van onze eerste Kingfisher (Indisch bier) in de bar van de luchthaven;

Enkele belevenissen:

- Jos heeft een fles Whisky gekocht maar geraakt er niet mee door de controle. Hij moet ze afgeven maar zal ze terug krijgen na de vlucht.
- We vinden een goed gevulde portefeuille van een Indische reiziger. Het personeel vindt de reiziger terug in ons vliegtuig. Hij bedankt Jos !
- Iedereen zit afzonderlijk in het vliegtuig = Indian booking.
Met een beetje Goodwill wordt alles geregeld en kunnen we samenzitten.

Vertrek naar Hyderabad met een Airbus 310 van Air India (een nogal vies vliegtuig) om 2.40u - aankomst 3.35u.

We worden opgewacht door Sr. Celia en Sr. Teresa. De zusters staan reeds 1.30u te wachten met bloemen en stralende lach (St. Ann's Sisters) met 2 VAN'S die ons naar Warangal zullen brengen. Het is een hectische rit. De twee zusters nemen afscheid onderweg.

Hyderabad – Warangal = 130 km. Om 7u krijgen we koffie, korte rust en om 10u worden we opgewacht door Fr. Raja, director of the Lodi MSSS. Het is voormiddag. Sprekende stemmen van mannen, vrouwen en kinderen die schetteren in een maalstroom van lettergrepen.

Het druipt van leven in Warangal bij father Raja;

De zachte temperatuur omhelst je onweerstaanbaar.

Vanuit de verte klinkt het daveren van een trein.

Indische treinen hebben een zalige aantrekkingskracht.

Ondertussen loopt een mier haar weg over mijn blocknote. Het is windstil.

Mijn neusgaten sperren wijd –open om de geuren hun kans te geven mijn longen in te palmen. Geel is de grond. Grijsgroen de bomen en de struiken.

Onmiddellijk op weg en begeleid door Mr.P. Show Reddy waterspecialist van de Lodi MSSS naar KHAMMAM – district. Het verkeer van auto's, moto's, fietsen, groepen geiten en buffalo's.

De regio druipt van droogte.

Het water voor mens en dier heeft zich diep verscholen in de peilloze dieptes van de grond.

De aarde zucht en kreunt als een onlesbaar dier in de woestijn. Het is een constante oorlog waar alleen de partij van de levende de voorspelde verliezer is. Boven dit alles is er de dreiging van het Kaste systeem dat de scheiding van de geesten bevolkt en de plaatselijke bewoner als 't ware terroriseert.

Aankomst om 12.45u en lekkere soep bij de Holy Spirit Sisters.

We bezoeken de projecten :

04/32 : Fr. Memdam Joseph te Sakinaveedu (Yerrupalem)

05/15 : Fr. Memdam Joseph te Sakinaveedu (Yerrupalem)

06/16 : Fr. Balaswamy te Nagulavancha (Chinthakani)

Om 21.45u worden we uitgenodigd door Fr. Raja op restaurant.

Misschien is het u nog niet opgevallen, maar voor de eerste maal kunnen we in onze laken-slaapzak kruipen in een Indisch bed (planken en dun plastic-matje) en dit om 23u.

Vandaag hebben we 600 km afgelegd met de VAN.

Laat het op u afkomen...afzien...niet zeuren...
we hebben er zelf voor gekozen.

Goede nacht.

Maandag 22.1.2007 – dag 3

Om 8u ontbijt en om 9u vertrek naar NALGONDA-district.
Onderweg moet er getankt worden. Mr. Show Reddy, is opnieuw onze begeleider.

We bezoeken de projecten :

05/20 : Fr. Vincent te Kethapalli en hulp priester Fr. Shaju George.

Als middagmaal krijgen we kippen billen i.p.v. gewoonlijk gekapte kip

Van op de veranda waar Fr. Jos zit te schrijven, in front of een school (1) hoort hij een jongen schreeuwend zijn klasgenoten voorgaan : eentonig maar spetterend hoog. Om 14.15u vertrek

Nu verder op weg.....: in de dorpjes rond Nalgonda lopen de lijnen van de kasten als scheidingslijnen doorheen de straten : de onaanraakbare... de dalits... de tribalen.

De armoedige noden van de kleine mensen krijgen zo weinig groeikracht en zichtbaarheid. Er is een boom die dwars over hen ligt.

Structurele inhaal oefeningen zouden hier goed van pas komen.

Gelukkig is er bij bepaalde leiders de overtuiging te streven naar verandering.

En dit gebeurt dan ook door het bisdom Warangal dat een uitgekiend waterbedelingsproject heeft opgezet dat boven alle scheidingen functioneert.

Ondertussen hotsen en botsen wij verder.

Een kruisweg van putten en heuvels die ons gelukkig aan het lachen zetten in onze terreinwagen.

Aankomst 15u voor :

05/08 : Fr. Lourdu Marreddy te Nalgonda

We verlaten Fr. Lourdu om 16.30u

Aankomst te Warangal om 20.10u.

We worden uitgenodigd bij de nicht van Fr. Raja in een nieuw prachtig en echt Indisch huis.

Niet te vergeten : we ontdekken een tweede nieuw Indisch bier HAYWARDS 5000.

Elke avond zitten we gezellig Indisch te eten en evalueren en gekscheren.

“Het Eden van heden en morgen krijgt dan weer zon en kleur”. Oef.

Vandaag hebben we 630 km afgelegd.

Veel gelachen en schrik gehad onderweg.

We houden onze eerste evaluatie na twee dagen.

Om 23u kunnen we onze 1ste E-mail versturen naar het thuisfront

23.30u Begin van onze nachtrust met luide fanfare muziek en getoeter rond de office van de Lodi-MSSS. Het waarom blijft een vraagteken.

(1) big and small father : Fr. M. Sleevappa director en Fr. Shaju assistant van de Vincent de Paulo school” Nalgonda – Kethappali, het zijn paters van de St. Vincent’s Missions.

Dinsdag 23.1.2007 – dag 4.

Na een korte nacht vertrekken we om 8.50u naar KARIMNAGAR-district.

Vandaag gaat Fr. Raja voor het eerst met ons mee.

Het wordt een lange rit.

We zien een moeder met kind de was doen in de rivier en veel kudde schapen.

Bezoek aan de Borewell en Mineral water plant voor de St. Joseph's school te Karimnagar – Husnabad bij Father Albeen Reddy.

Wij worden uitgenodigd plaats te nemen op het podium van de speelplaats.

Voor ons staan de schoolkinderen mooi op rijen net als in 't leger, gedisciplineerd;

er wordt een gebed voorgezegd dat de hele groep na-bidt;

met een vooruit gestrekte hand spreken zij fier hun belofte uit;

op een spandoek boven ons staat te lezen

:"love, sacrifice, joy"

"Always remember what you have learnt. Your education is your live. Guard it well" opschrift van de school.

Fr. Raja stelt ons met de namen voor en de kinderen herhalen ze.

Hij legt uit wat Wanakkam doet en onze ontstaansgeschiedenis.

Optreden van een dansgroep van 12 meisjes : Lambadi Tribal dance.

Zij hebben een ticca op hun voorhoofd en dragen sieraden aan de voeten.

Bezoek aan de nursery waaraan de kleuters het basis Engels wordt doorgegeven.

We bezoeken het parish house met een korte ontmoeting van "daddy" de vader van de parochiepriester.(hij is tevens de directeur van de school)

04/27 : Fr.Albeen Reddy te Husnabad.

Er hangt een opschrift aan de muur :

THERE'S NEVER A WRONG TIME
TO DO RIGHT THING

We proeven een derde Indisch bier : The ROYAL CHALLENGE.

04/16 : Fr. T. Joseph te Dacharam

De kerk behoort aan O.L.Vrouw en in de nabijheid ervan is een grot in de maak.

We stellen vast dat het kastesysteem er nog goed inzigt :

De Kristenen moeten heel ver water halen, vermits de overheidstanks alleen voor hindoes zijn. Zo worden twisten in gang gehouden. Onderweg zien we liefelijke maar ook triestige taferelen.

Veel armoede in de streek.

De regering is volop brede kanalen aan het uitgraven.

We brengen een bezoek aan het "BERETTA-CENTER" van de Pallotine sisters te Dacharam. Sr Maria van Karnataka, sr Sindhu van Kerala, sr Fathima, sr Jeevanthi and sr Goretti van Madhya Pradesh.

Het center ligt wat afgelegen buiten de dorpskom. Er wordt geen mededeling gedaan aan de buitenwereld of de kinderen besmet zijn...anders worden zij uitgestoten. Aidsbesmetting stijgt in India.

11 kinderen besmet met HIV, meestal wezen, worden er verzorgd door de 7 zusters. De hoofdzuster is een verpleegster. De kinderen moeten eerst op gewicht komen vooraleer ze worden behandeld. Ze hebben allen een teddy-beertje op hun bedje liggen. De zusters ontdekken de kinderen bij hun bezoek aan de dorpen waar ze aan preventie doen.

We worden zwaar emotioneel bewogen wanneer we deze aids kinderen groeten. Een lang leven is hen niet gegeven.

Een lied dat ze zongen is hun ontroerende verhaal met de mooie boodschap:

"Wij zijn geen weeskinderen. Wij hebben God en mensen die voor ons zorgen". Prachtig maar enorm aangrijpend. Het aantal aids kinderen groeit. Lodi MSSS heeft voor deze kinderen drie huizen waar zij zich thuis kunnen voelen en goed verzorgd worden. De kinderen zijn besmet omwille dat de ouders besmet zijn. De meeste ouders zijn reeds overleden en kinderen komen alleen te staan. Sommigen van hen sterven heel jong. De behandeling van deze kinderen is eenvoudig : eten en praten en liefde geven en ontvangen en wat ontwikkeling geven.

PROFICIAT. Per provincie zijn er maar 500 kinderen die medicatie krijgen van de regering. WIE MOET JE DAN KIEZEN?

Fr. Jos deed onderweg een gesprekje met Fr. Raja over het standpunt van de kerk in verband met het voorkomen van AIDS besmetting.

Antwoord van Fr. Raja : de kerk geeft stilzwijgend voorrang aan preventieve voorlichting zoals gebruik van condooms. Schuwt de pers en de openbaarheid ervan.

05/14 : Sr. Beena te Shanigaram

We leren er een nieuw spel "coco"

Het is een nationaal erkend spel (soort aflossingsspel).

Nieuws onderweg:

Elk dorp in de regio heeft een council met een verkozen president (om de 5 jaar) en leden.

Agenda: overleg en beslissingen nemen.

Nieuw is dat daarnaast ook een dorpsraad is bestaande uit vrouwen.

Om 17.45u zijn we terug en hebben we 250 km afgelegd.

s'Avonds een ontmoeting met sr Anna bij een heerlijk avondmaal.

Twee ietwat oudere zusters en goed bevriend met father Raja runnen een hostel voor 55 bejaarden, alsook voor 15 gehandicapte kinderen. Het gebouw ligt bij een mooi park dat de zuster ons met trots toont en laat bewandelen tot aan de grot van O.L.Vrouw van Lourdes waar wij het lied te Lourdes op de bergen hebben gezongen. Het refreintje zong zij ook mee. Elke dag bidt zij met de ouderlingen het Rozenhoedje in het park

Streek van de Lambadi stam

Het noorden van de staat Andhra Pradesh is niet enkel bekend om zijn historische sites en prachtige tempels maar hier leven in de omgeving van de hoofdstad Hyderabad nog bevolkingsgroepen zoals de Banjara, ook wel Lambadi genoemd. De meeste oudere vrouwen in deze dorpen dragen nog steeds hun traditionele kledij en zijn rijkelijk versierd met zilveren sieraden, met kleine stukjes glas en ivoren armbanden. Lambadis zijn tribalen.

Mineral water plant = water zuiveringsinstallatie.

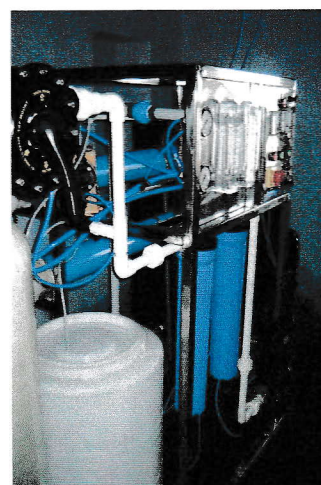
Zuiver en gezond water is de eerste vereiste van de dorpen. Het percentage fluor in het water is erg hoog, te hoog.. Dit is gevaarlijk voor de gezondheid, vooral bij de kinderen.

Diep in de aarde schuilt fluor en als de mensen daarvan teveel binnenkrijgen, ontwikkelen ze **fluorosis**, een ziekte waarbij botten en tanden langzaam verbrossen en veel pijn veroorzaken. Andere gevolgen van ongezond water :

Nierstenen...dysenterie...hartziektes...kanker...infecties.

Fluor maakt Indiase boeren vroeg oud. Gebogen ruggen, tandeloze monden : aan veel boeren in de Indiase deelstaat Rajasthan is te zien dat er te veel fluor in het grondwater – dus drinkwater zit.

Voor artsen is de strijd tegen de ziekte fluorosis dweilen met de kraan open. “Mensen worden hier snel oud, maar niemand zal ooit een hoge leeftijd bereiken. We drinken allemaal het water van de wandelende dood”; Er moeten filters op de pompen geplaatst worden. De bevolking vertelde ons dat met de filters op de pompen het water gezond is en de pijn en ongemakken verwenen zijn.

Verblijf bij fr Raja director of Lodi MSSS Lodi Multipurpose Social Service Society

LMSSS is de officiële sociale afdeling van het bisdom Warangal, gevestigd in Warangal stad, opgestart in het jaar 1966 met als doel :

Uitroeiing van de armoede door ontwikkeling (vorming, kennis)

Eradication of poverty through education.

Lodi strekt zich uit over 855 dorpen in twee districten : Warangal en Karimnagar.

Ontwikkelingsprogramma's van de Lodi

gezond drinkbaar water.....opvang en medische steun aan HIV-AIDS
kinderen.....vorming van dorpsorganisaties met vrouwen, mannen en
jongeren.....spaar en krediet afdelingen.....zelfhulpgroepen....
en in samenwerking met overheid programma's zoals watervoorzieningen langs
kanalen

Woensdag 24.1.2007 – dag 5.

7.45u ontbijt met Fr. Raja onder de luifel van het trainingscentrum in Warangal district. Op weg, wat vroeg 8.30u. Een landelijke Indische weg doorheen rijstvelden, volop in groei en waarvan de groene kleur een zachtheid weergeeft die tot stilte en vooral tot verwondering uitdaagt. Onze aankomst komt een dag te laat. Mannen en vrouwen zijn fier en vooral blij

over de realisatie van een nieuwe watertank die heel zuiver werkt en mensen gezond maakt.

05/21 : Fr. John Paul Reddy te Konchenepally.

Wiske Vg. en Marlene worden meegenomen door de plaatselijke hulp van de parochie, tevens onderwijzeres en vrouw van de boerderij, om buffelmelk te koken.

Haar uitspraak "Wij hebben het NOT GOOD, NOT BAD".

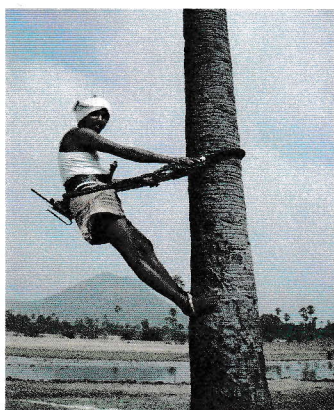
We moeten dan ook heel hard werken.

s Morgens de boerderij en dieren verzorgen. Om 9u les geven, tussendoor de parochie en in het WE werken op het veld.

05/06 : Project van de Lodi MSSS te Pallagula

En nu maar verder: rustig kabbelend doorheen het groene India. Onverwacht leidt de driver ons binnen een ietwat afgelegen omgeving die, bij toetreding, bruist van stil landelijk leven. Een boer met ossenspan klieft doorheen het door waterbedekte land. In kleine bochten maakt hij alles klaar voor het zaad dat rijst tot leven brengt. Tot 6 x toe moet hij zo zijn grond bewerken. In de nabijheid staat zijn vrouw geduldig toe te kijken. Wij worden op kleine verhoogde richels geleid naar een open waterput die het land irrigeert. Op een stenen gedenkteken staat : Lagere basisschool St.-Stevens-Woluwe. Kleine mirakels die grote wonderen verrichten. Rond de rijstvelden staan hoge bomen met vruchten die door goedaardige klimmers, Toddytappers, worden bewerkt met een puntig steekwapen zodanig dat zij het sap ervan kunnen opvangen de **kallu**. Dit is hun tribal bier. Best te drinken in de morgen , goed voor de spijsvertering. Wij hebben er nieuwsgierig van gedronken. Fr. Jos en

Jos willen ook eens proberen in de bomen te klimmen maar...tevergeefs. Dit alles in de paddyfields (rijstvelden). Toffe ervaring.

05/19 : Fr. Allam Inna te Ookal

05/10 : Fr. Vijaya Paul te Warangal.

India is meedogenloos mooi maar toch ook zo verrassend nieuw. Zo hebben we een meeting gehad met een vrouwengroep die onder elkaar tot het besluit gekomen zijn dat ze het leven zelf

in handen moeten nemen. En dat doen ze dan met groot succes. Nu hebben ze een good life (nog niet best life).

Op eigen initiatief hebben deze vrouwen gezorgd voor straatverlichting: twee grote lampen, naakt en onbeschermd, illegaal verbonden met de openbare leiding. Zij stralen ook een solidariteitsgevoelen uit want van hun spaarcenten betalen zij de begrafenis-kosten van hen die het niet aankunnen. Deze groep kan zichzelf bedruipen dankzij de melkdieren die, mede door

onze steun, werden aangekocht. De melk zorgt voor inkomen en spaarmogelijkheden. Savings banks.

Wij rijden, met wat stille maar met terechte fierheid om wat wij kunnen doen voor hen, verder want wij zijn uitgenodigd te Warangal voor de inzegening door bisschop Thumma Bala, van een nieuw verdiep van het schoolgebouw "Fatima College of Education" waar men bijkomende vorming aan leerkrachten geeft gedurende één jaar. Het wordt een prachtig feest, voorgegaan door de bisschop en vele personaliteiten, met

eindeloze toespraken en dans en toneeltjes door jongeren. Wanakkam wordt ook vaak genoemd want wij hebben hier voor goed en gezond water gezorgd. De bisschop is een gelukkig man. In openlucht, verlicht door 100 lampjes is er nog een buffet. Oef.....and hot and spicy.

Terug thuis om 20u.

Morgen donderdag 25 januari worden wij bij de bisschop verwacht om 8.30u.

Opmerking : we kunnen de afgelegde afstanden in km niet meer bijhouden. Geen commentaar.

Donderdag 25.1.2007 – dag 6.

Om 8.30u gaan we te voet op bezoek bij Mgr. Thumma Bala, bisschop van Warangal. Een creatief man, heel minzaam, secuur, vol enthousiasme en leeft mee met de armen van zijn diocees. Om de drie jaar gaat hij op ronde, houdt meetings, luistert en kent daardoor hun noden en problemen. Hij komt financieel tussenbeide bij grote uitgaven.

De kleine uitgaven moeten ze zelf oplossen. De collectes (geld dat tijdens de mis wordt opgehaald) mogen zij daarvoor gebruiken.

Jaarlijkse samenkomsten met de parochiepriesters waarop het ganse programma van het diocees wordt voorgesteld. Dit programma is enorm goed gestructureerd, geleid en begeleid. In alle dorpen komt men het tegen.

Hij heeft een bijbels oog en een bijbels aanvoelen voor de armste der armen. Zelden zo'n rustig en zelfverzekerd man ontmoet. Hij kent de basis aan de basis. Je voelt dat de

toekomst van de armen vertrekt vanuit zijn hart en hoofd. Hij is de spirituele waterbron van het diocees : de dorpen, zijn medewerkers en wij mogen ervan drinken. Het smaakt verfrissend.

Om 9.15u trekken we naar de office van Fr. Raja om te kijken of er mail is van het thuisfront, om daarna op weg te gaan voor projecten in Warangal district.

Aankomst om 11.15u.

05/32 : Fr. N. Bala Swamy te Manugonda (dorp Bandampalli)

We moeten even wachten want de misviering is nog bezig.

Langs een zandweg komen we aan bij project 05/31 a substation bestaande uit 25 families allemaal farmers, zij hebben één oogst per jaar. Heel arm. De kerkbel roept de mensen samen. Er zijn verschillende klassen. Reddy 30%, Khamma 5%, Harijans 65% en St. Tribals 4%. In de kapel krijgen we thee en zoetigheden.

Er is alleen een kerk, geen parochiehuis. Indische toiletten : vuil en ongemakkelijk.

We worden welkom geheten door een jonge man die in de USA heeft gestudeerd als seminarist. Goed ter taal. Er worden kokosnoten stuk geslagen : het sap wordt als heilig water ervaren. Ook een honderdjarige doet mee!!! De mensen zijn heel enthousiast en ervaren het drinkbaar en gezond water als een verrijking. De priester voor de jeugd is van het nabij gelegen dorp afkomstig. Onze vrouwen hebben een gezellige gesprekspartner gekregen nl. de Indische vrouwen. Wij brengen een bezoek aan het dorp op vraag van de bewoners. Het wordt een wandeling doorheen het hutten dorp. De tijd staat hier stil. Er wordt wat geruzied voor we weggaan. Heibel vanwege Hindoes uit het nabije dorp. Daar waar verschillende culturen en godsdiensten samen leven zijn er, ondanks de éne god, verscheidene goden .

05/31 : Fr. Yeruva Bala te Jojipet.

Telkenmale ervaren we hoe water hier gezondheid en leven verwekt.

Een nieuwe geboorte – they will take up-...

In deze streek leven de Tribals – Lambadi genoemd.

Een klein onthaal met dansen en het stuk slaan van cocosnoten zijn hier de dagelijkse gewoonten.

Onderweg bezoeken we nog de “LOWER MAINAIR DAM” met Mr. P. Show Reddy.

We zijn terug om 18.15u...even verfrissen en om 19u vertrek met Fr. Raja naar zijn geboortedorp “Reddipalem” bij de parochiepriester Fr. Gali Rayapu waar we een lekker avondmaal voorgeschoteld krijgen. Hij is een zeer charismatische figuur (overdreven volgens Raja) : Hij bidt elke morgen, meditatie om 5u. Hij is een genezer. Hij geselt zich tegen de opkomende bekoringen. Zijn broer is bisschop van Guntur. Hij werd door de bisschop gevraagd om naar Canada te gaan (maanden juni-juli). Zou ook langs België passeren ???

Nadien bezoeken we nog naast de kerk, een hostel van de zusters van St. Ann. Een onverwachte en blijde ontmoeting met 300 kinderen die in de hostel verblijven. Ze moesten er nog studeren tot 22u binnen en “buiten”. Sr. Anna is er de directrice.

Om 23u zijn we terug...evaluatie enplatte rust.

Vrijdag 26.1.2007 – dag 7.

Vandaag is het feestdag “the Republic Day”, maar niet voor ons.

We trekken terug naar Warangal-district voor het project 04/15 en 06/13. Fr. Kasu Rayappa te Balpala.

Dit dorp werd bezocht door Wanakkam in 2004 voor een open waterput. Nu gaat het om huizenbouw.

Een onthaal van muzikaal geweld waarvan je doof wordt, met crackers. Wilde dansen door uitgelaten mannen met trompet, trommels en fluit, die het ritme kwijt zijn.

Op spandoeken wordt het duidelijk : Wanakkam is een graag geziene gast.

Het dorp is één grote mengeling van hutten, afgewerkte en onafgewerkte huizen, met daartussen hopen stenen die wachten op... het waarom van deze chaotische doening is een mysterie. Ondertussen beginnen we aan een langdurige hitte tocht doorheen het dorp en zegenen we 12 huizen in met het nodige vertoon van lintjes knippen, kokosnoten uiteenslaan, zodat het sap ervan rondspuit als rituele reiniging, en

kwistig gewijd water strooien.

Op het gelaat van de mensen staat een enorme dankbaarheid en een onnoemelijke blijheid geschreven. Ze zijn fier dat mensen uit Europa dit komen doen. De armsten der armen krijgen voorkeur, de anderen wachten blijkbaar met engelengeduld op hun huisje. De gelukkige bezitters zijn gelukkig; de voorlopig ongelukkigen blijkbaar ook. Op een podium de toespraken van mannen die zichzelf als notabelen beschouwen. Een mini-massa meeting waaraan de dorpsbewoners met fierheid deelnemen. Over het dorp heen zweeft een zalige en een gelukkige atmosfeer. Mensen zijn hier met weinig tevreden. Hun bestaansminimum zoals water, eten en huisvesting is voor hen een onvoorwaardelijk element van een gelukkig leven. Fr. Jos heeft geen weet hoe zijn minimum eruit ziet. Hij staart alleen naar het maximum en is daardoor niet zo zalig gestemd als deze mensen. De duisternis daalt hier meteen over het licht. Op enkele stonden gaat de dag over in de nacht. De tijd om na te denken ontbreekt. Er is alleen de tijd van hier en die is tijdloos. Hij heeft het zekere gevoelen dat de Indiër ander denkt en leeft. Men wordt hier met andere levenslijnen geboren : lijnen, die voor ons onzichtbaar verlopen maar waaraan alles wordt opgehangen. Hij maakt de bedenking dat de Indiër op een andere wijze eet en drinkt, geboren wordt en sterft, liefheeft en haat. Het is zoals het verkeer : acrobatie maar kunst. Alles ademt hier een andere manier van leven in en uit. Zelfs hun god is niet de onze : hij is anders.

05/22 : Fr. Arogya Reddy te Godavari Khani.

's Avonds bezoeken we ons project:

05/24 : Sr. Molly Mathew te Mariapuram.

Een home voor weeskinderen o.l.v. de zusters van Mary Help of Christians. Onze vrouwen worden er omringd door vragende en nieuwsgierige blikken van de meisjes.

Ze dansen samen met de weeskinderen een Indische dans. De weeskinderen vragen niet naar hun ouders omdat ze in de home een nieuwe thuis vonden. Onze vrouwen worden bijna dood gepitst, gekust, geknuffeld. Verschillende kinderen vragen om mee te mogen met ons. Het maakt ons blij en gelukkig.

We weten niet meer wanneer we gaan slapen zijn!

Zaterdag 27.1.2007 – dag 8

We zijn reeds een week samen onderweg...alleluia.

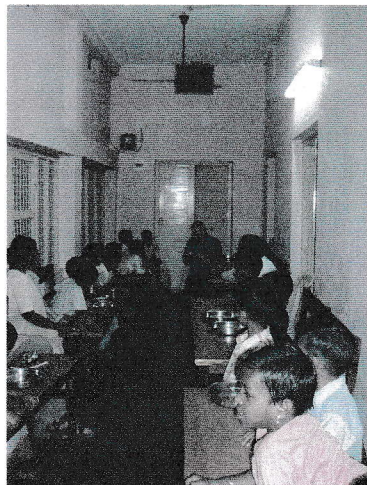
In de voormiddag bezoeken we het project :

04/08 : Fr. Showban Reddy te Warangal.

Het is een kort bezoek omwille van een staatsexamen voor volwassenen dat vandaag werd afgelegd in de school onder bewaking van het leger en strenge veiligheidsmaatregelen

We zien er een soort parelhoenen die de cobras aanvallen. De slangen komen niet waar deze dieren zijn. Nadien bezoeken we met Fr. Raja een hostel voor HIV-kinderen, gesteund door de Lodi MSSS, convent van Franciscans Missionaries of Mary Immaculate Convent-Subedari – Hanamkonola – Warangal.

De zusters-verpleegsters zorgen voor deze kinderen. Voeding en vooral Liefde... 29 kinderen vanaf 2 jaar, vandaag is een jongetje gestorven. De zusters zijn er het hart van in en verwijten zichzelf dat ze zelf niet meer hulp kunnen bieden.

Het is een heel emotionele ervaring.

De dokters profiteren ervan en vragen dubbel zoveel geld. Ze zijn zelf ook bang van de ziekte. Ook de medicatie is haast niet te betalen. Deze kinderen worden op straat gevonden.

Zo bracht een grootmoeder haar eigen kleinkind binnen, zeggende dat ze het kind gevonden had in het station.

Hier wordt je stil van, de onmacht is groot.

In de namiddag ontmoeten we ook Fr. Showry, uit Guntur, project 05/30, naar Warangal gekomen om ons te ontmoeten. Het is een kort gesprek en hij overhandigt ons een voorlopig schrijven met veel foto's.

Daarna hebben we een boeiende en deugddoende evaluatie met Fr. Raja. Een geweldig man, integer, diepgaand.

Weer iemand om dankbaar voor te zijn dat we hem mochten ontmoeten, een voorbeeld. We hebben hem proficiat gewenst.

Mening van Fr. Jos over Lodi mss :

1. Telkenmale horen we in de dorpen op de achtergrond de aanwezigheid van Lodi. Dit geeft een goed gevoel : men werkt naar éénzelfde doel toe : de armen. Er gebeurt niets in de dorpen zonder dat de Lodi het niet heeft gestimuleerd. Eenzelfde gedachten stroom beheerst de werking in de dorpen. Er is duidelijk een leiding aanwezig die centraal denkt, overlegt, informeert, bewustmaakt, uitvoert en begeleidt. Dit werkt verademend en efficiënt.

2. Vanuit dat centrum benadert men het ganse leven van de dorpen, geen deeltje ervan maar de werking omvat het ganse bestaan : water, opvoeding, inkomens, school, gezondheid, huizenbouw enz... Dit veroorzaakt een gemeenschappelijk élan van bewustzijn en algemene ontplooiing.
3. Bewustmaking van de mensen is voor Lodi heel belangrijk : vorming van mannen en vrouwen groepen ter plaatse. Bewustmaking dat ze het zelf kunnen met de steun van de Lodi. Selfsupporting. Er is ook een centraal bewustmakingscentrum van leerkrachten (college) die een bijkomend baccalaureaat volgen van 1 jaar en daarna teruggaan naar hun dorpen en scholen.
4. Aan de bron van dit project is er de bisschop die sterk inspireert en aanmoedigt ; die durft en die dicht bij zijn mensen staat; elk project ondertekent hij. Hij heeft zich omringt met heel bekwame mensen. Hij weet wat hij wil en daarvoor krijgt hij ook respect en waardering van het gouvernement waarmee ze goed samenwerken en plannen (vooral op niveau van water voorziening) uitvoeren.
5. Lodi beschikt over behoorlijke financiële bronnen en inkomsten.

Bedenking rond de armoede in de regio van Warangal.

De armoede is een "beheerste" armoede geworden.

De Indische armoede is niet louter gebaseerd op chaos en wanorde. Zij vindt daarin haar oorsprong niet meer. Structureel beschikt men over voldoende goede gevormde leiders en leidsters, met de nodige beschikbaarheid aan tijd en inzet, met een rustige kalme gedrevenheid. Zij weten heel goed waarnaar toe, hoe en wanneer. Er is een efficiënte structurele aanpak. Ik heb ook het gevoel dat de armoede de economische groei belemmert, een negatieve factor is in het economisch herstel. Vandaar dat de overheid er alles aandoet om de armoede te verminderen zodanig dat de rijkdom door zoveel mogelijk mensen kan gedeeld worden. (cfr de toespraken van de primeminister in de krant). Er is een economische impuls aanwezig die ervan uitgaat dat de huidige armoede geen

meerwaarde toevoegt aan de economische groei. Dus: de huidige armoede is een drijfveer geworden van het economisch bestel.

Stilaan beginnen we afscheid te nemen van onze vrienden in Andhra Pradesh-Warangal- om ons op weg te begeven naar Orissa.

Maar eerst de reiskoffers klaarmaken, enz...
Het wordt een vroege morgen.

YALLI WASTHAM (= we come back)

Zondag 28.1.2007 – dag 9.!

Om 6u staat het ontbijt klaar.

6.15u Vertrek met pak en zak naar de luchthaven, waar we om 8.45u aankomen.

Het afscheid van Fr. Raja... Weinig woorden, een stevige handdruk en omhelzing...hij vertrekt!

In 't restaurant van de luchthaven drinken we koffie.

10.50u Vlucht naar Bhubaneshwar (Orissa), met AIR SAHARA.

ORISSA : meest opstandige deelstaat wegens extremisme.

Bevolking 31,5 miljoen.

Spoorwegen : 1982 km.

BHUBANESHWAR : hoofdstad van Orissa ! Tempelstad: meer dan 500 tempels.

12.25u We zijn goed aangekomen. We moeten echter even zoeken naar Sr. Leelamma die aan de ingang stond i.p.v. aan de uitgang.

13.15u We worden geïnstalleerd in het huis van Fr. Joseph Philippe, coördinator van Sambalpur Social Service Society.

Zowel de zuster als de father zijn toffe mensen. Het klikte meteen. We logeren met drie vrouwen in een kamer, de twee mannen samen en Fr. Jos in de VIP-kamer.

Dit is het begin van onze inleefreis die start met twee dagen vakantie vermits we hier een dag langer dienen te blijven.

Reden : de voorziene nachttrein naar Jharsuguda rijdt niet op maandagavond.

We worden weer heel goed verzorgd en zullen zeker niet vermagerd terugkomen. Onze kokkin is Miss Rita.

Fr. Joseph Ph. vertelt :: Orissa was vroeger een vredige staat. De laatste 10 jaar is het voor de christenen heel bedreigend geworden omwille van de MCCS (Maoïstische rebellerende organisatie). Er is een soort competitie tussen de godsdiensten. De christenen keren terug naar het hindoeïsme.

De werking van OROSA wordt uitgelegd door de father:

Doelstelling :
gemeenschappelijke visie om de grootste problemen aan te pakken waarmee de ganse staat te maken heeft

- HIV/AIDS – problemen met vrouwen en kinderen.
- De TRIBAL-RECHTEN.
- Opvoeding van de JEUGD.
-

In de city bezoeken we bij zonsondergang de prachtige verlichte LINGARAJ TEMPLE van Lord Shiva. Spijtig genoeg

mogen we niet binnen – christenen en honden - niet toegelaten: Naast de tempel is er een vuilnisbelt waar een oude vrouw zich neerlegt voor de nacht.

Maandag 29.1.2007 – dag 10.

7.30u Ontbijt.

9.30u Vertrek op vakantie met de Van onder begeleiding van een father en een sister. Goddelijke gidsen die ons meenemen voor een dagje uit . Een tocht langs een mooie baan,,soms onderbroken door stroken waarover je amper heen kunt. Baanwerkers die het nog op de oude wijze doen met manden, met hun handen als schoppen en hun hoofd als kruiwagen. Alle delen van het lichaam worden bouwinstrumenten. De natuur is overweldigend groen dankzij de aanwezigheid van water dat overvloedig aanwezig is. Wij maken een halte om het sap van de kokosnoten te proeven. De dorpen stralen een hindoe sfeer uit : het is anders dan anders, ietwat vreemd en soms beangstigend. Koeien liggen of wandelen

en storen naar ons westers gevoelen het verkeer. Onbeschrijfelijk mooi maar niet om er te leven. Je moet hier geboren zijn.

Vreemd maar waar : er zijn hier twee culturen aanwezig :

De ene spreekt van vroeger en nu;

De andere van morgen : reclameborden om internet, gsm, beton, hotels en restaurants.

De tegenstelling maakt India zo uniek en zo aantrekkelijk.

Als echte toeristen naar de seaside om er gedurende drie uren bootje (dat voortdurend water laat) te varen op het Chilikameer, het grootste zoutwatermeer van Azië midden de dolfijnen en scampi-kwekerijen. Een unieke plaats aan de Golf van Bengalen. Af en toe schept de eigenaar het bootje wat leeg. Zelig.

Jos kan zich weer niet houden en gaat zwemmen in het zeer zoute zeewater. Als verfrissing genieten we onderweg van

de melk van de groene kokosnoot.

Een jongen op het strand toont ons hoe hij de witte parel uit bepaalde schelpdieren haalt en natuurlijk – hij verkoopt ze. Onze uitstap wordt afgesloten met SHOPPEN voor de expo...

Eten doen we in...Resto Chapati... een vies resto waar we lekkere scampi's degusteren op diverse Indische wijzen.

Het is reeds donker als we nog even naar het afgeladen volle strand wandelen. Dit is een speciale ervaring : jong, oud, arm, feeststemming, paardenmolen, thee-standjes, veel vuil zand, lichtjes, shops, marktje, zoetigheden, kokosnoten, je kan het zo gek niet bedenken.

Fr. Joseph is een prachtig man. Hij helpt zijn huishoudhulp op allerlei wijzen. Hij staat zelf zijn bed af aan ons. Hij slaapt op de grond. Dat is Indische gastvrijheid.

's Avonds drinken we natuurlijk een frisse Kingfisher om het 25j. lidmaatschap bij Wanakkam te vieren van Wiske en Roger en het 25j. kloosterleven van Sr. Leelamma. Gezondheid...!

Dinsdag 30.1.2007 – dag 11

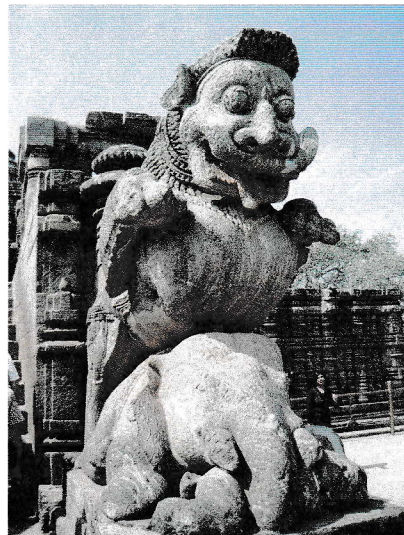
's Morgens vroeg worden we weer met de neus op de feiten gedrukt want de Indische tijd is rekbaar. De taxi voorzien voor 8u komt er uiteindelijk door om 10u.

Ondertussen komt de hele straat naar ons toe en moeten we foto's nemen, en vertellen in gebarentaal, enz...

Eindelijk kunnen we vertrekken op bezoek aan de KONARK – tempel (=zonnetempel). Bij het afdalen van de tempeltrap verzwikt Wiske haar rechtersvoet. Ze wou absoluut de grond kussen maar de goden waren haar vandaag niet goed gezind. In het tempelpark wordt ze onmiddellijk verzorgd door een Hindoe-dokter. Koude kompressen, een sjaal van Marlene nat gemaakt met de tuinslang, milderen de pijn.

Indisch water kan wonderen doen want heel de weg terug is ze aan het zingen. Ondertussen bezoeken we verder PURI één van de vier heiligste pelgrimsoorden van gans India, en maar shoppen en ook geld afhalen bij de bank.

Ons volgende bezoek is het "Loyola Hospital" bij Sr. Smitha en Sr. Arnoldine, zusters van de Holy Spirit-congregatie. Ze zijn heel klein begonnen temidden van de hindoes. De zuster stichteres is in de buurt gaan bedelen ; heeft van iedereen geld gekregen behalve van één rijk gezin. We doen een rondgang in het hospitaal. Een oud gepensioneerd hindoe geneesheer is als een missionaris voor de mensen. Boven op het dak ligt een groot kruis dat ze voorlopig nog niet durven rechtzetten. De dokter van wacht onderzoekt Wiske's voet, legt een stevig verband en zo kunnen we verder.

Nu nog snel de valiezen maken en hop, naar het station voor de nachttrein naar Jharsuguda. Op het perron een ontmoeting met twee bisschoppen : een jonge en een oude. De jonge bisschop is heel enthousiast. Hij beweert dat in zijn diocees (van Leelamma) er veel roepingen zijn. Hij heeft gestudeerd in Rome.

Reizen per trein in India blijft een avontuur, veel gedrum en Jos slaapt alleen tussen een massa snurkende Indiërs.

Goede nacht en

tot morgen.

Woensdag 31.1.2007 – dag 12.

6.15u Aankomst in Jharsuguda. De nadruk zal hier op inleven worden gelegd om alzo de streek en de congregatie beter te leren kennen.

6.45u Met de VAN en jeep naar het "Training Center" te Bhedabahal, thuishaven van Sr. Leelamma, Sr. Martina, Sr. Antonia en Sr. Teresa staan ons op te wachten.

Vanaf nu tot maandag 5.2 zal Sr. Antonia onze engelbewaarder zijn in het convent. Deze zuster, gewezen onderwijzeres, werd getroffen door malaria-koorts met als gevolg dat ze slechtiende en hardhorig is. Van 's morgens tot 's avonds ontfermt ze zich over ons ! We denken dat ze

deze instructie kreeg van Sr. Leelamma.

We krijgen een comfortabele kamer toegewezen, één per koppel, één voor Marlene en één voor Fr. Jos.

Ontbijt... opfrissen... en geen tijd verliezen...

We krijgen van Sr. Leelamma het programma voorgeschoteld :

Ons werkplan verloopt over vijf dagen om zeven verschillende dorpen te bezoeken met op het einde een vrouwendag, expo.

Ter verduidelijking : Village = dorp.

Hamlet = gehucht.

Panchayat = aantal gehuchten en dorpjes samen.

Block = aantal panchayats samen.

SHG : Self Help Group.

Verhaal :

We gaan meestal in twee groepen van drie. Wij zeggen ter plaatse dat we vrienden zijn...meer uitleg geven we niet. De zuster gaat telkenmale met ons mee. Zij wordt erkend en heeft ontzag bij de hindoes. Er wordt ons aangemaand voorzichtig te zijn en niet te provoceren. Het is tevens verkiezingstijd : dus stil zijn en zwijgzaamheid wordt ons aangeraden. Sr. Leelamma is de enige missionaris en heel moedig en dapper. Zij is te bewonderen en wordt dan ook bewonderd door anderen.

Bezoek aan hun dorpsproject na een lange wandeling met onderweg dansen. Onder de schaduw van een boom voetwassing. Very remote volk, mannen en vrouwen drinken.

Er wordt gezongen en bloemen overhandigd.

Verloop van de meeting :

- Voorstelling van de leden van de staf.
- Prayer song (Jezus wordt nooit vernoemd...interreligieus...)
- Verslag van de vorige vergadering wordt gegeven.

Er wordt elke maand een president gekozen die de vergadering voorziet.

Trainingsprogramma's : Savings credit...kaarsen maken...drankprobleem...

Er wordt geen alcohol meer gemaakt.

Mother Theresa groep van vrouwen.

Ondertekening van het verslagboek door ons.

Wordt ook door de overheid ingekeken.

Toespraak door een mannelijk lid van de staf.

Inkom activiteiten : kippen, vis.

1 x per jaar : samenkomst van alle dorpen rond hun grieven.

We kunnen en doen niets op onszelf...mannen helpen vrouwen.

11u Vertrek met z'n allen naar Bhabanipur. Dit is het begin van project JA/28 en loopt tot zondag 4 februari.

We worden onthaald met een adivasidans. Het is een tribal dorp van Sundargarh block. De bevolking bestaat uit geïmmigreerde mensen die zich hier vestigen na op zoek te zijn geweest naar werk. Het zijn arme en landloze dagloners.

De lunch gebruiken we in het Generalate van de "Handmaids of Mary" bij Sr. Agnes Soreng te Sundargarh. Stichtingsjaar van de gemeenschap 1944 door Fr. Edmund Harison sj. Aantal zusters : 433, novicen : 48. De gitaar staat klaar voor Roger, dus maar zingen. We vergeten niet te bellen want vandaag is het de verjaardag van Mich (echtgenoot van Marlene) en van Ellen (dochter van Wiske en Roger). Het lukt en iedereen zingt "Happy Birthday" aan de telefoon.

We bezoeken een meisjes 'hostel, 500, school 700. Welcome song...orissah dance...adibasis dance... sambalpur dance...Uitbundig onthaal door de meisjes die ons overal enthousiast en blij volgen en nalopen. Er zijn aparte slaapkamers voor hindoes en christenen; alsook aparte gebedsmomenten.

De groentetuin en de school worden bezocht alsook de slaappleatsen, Christenen en Hindoes.'s Nachts naar het toilet gaan is risicovol : bewakers met honden, prikkeldraad, glasscherven, niets helpt om de jongens weg te houden. We leggen nog een blitsbezoek af aan een plaatselijke priester die erg veel werkt voor het bisdom.

Donderdag 1.2.2007 – dag 13.

8.15u Misviering en ontbijt.

Start van de nieuwe dag met de animatoren voor ze naar de gehuchten gaan met hun fiets door Wanakkam gesponsord. Er is een gebed tot de gemeenschappelijke god...een moment van stilte, een sterk spiritueel moment.

Men brengt verslag uit van de vorige dag...zij hebben een salaris van 1500 INR gesteund door Wanakkam....zij fietsen naar de gehuchten : 14 km.

Om veiligheidsredenen worden we opgesplitst.

Fr. Jos, Wiske en Jos bezoeken MUNDAPARA. (zie projectenverslag).

Bezoek aan een project met een schooltje waar kinderen worden opgevangen wiens ouders uit werken zijn : brickmaking...het maken van bezems.

Kinderen leren het alfabet. Oria language. Het zijn natuurkinderen : wild maar natuurlijk mooi. Er zijn drie strengen :

Voedsel : gouvernement.

Mensen hebben de school zelf gebouwd.

Scholing door de congregatie.

Sister Leelamma staat helemaal alleen...zij heeft wel een geestelijke leider waar zij terecht kan komen.

Daarna hebben de twee mannen een kleine meeting met vrouwen en mannen :

Vlechtwerk...zelfhulp groepen...kippenproject...sparen...het maken van bezems.

Ondertussen bezoeken Marlene, Wiske en Roger het Tailoring Center en proberen te mailen...tevergeefs!

12u De eerste groep is terug.

15u Marlene, Wiske en Roger bezoeken KANDURPARA (zie projectenverslag).

18u meeting bijgewoond van jongeren (mannen) in een naburig huis : Gebed. - Voorstelling.

Zij vragen ons advies en zijn heel blij met wat we

hen vertellen.

Onze aanwezigheid was voor hen en Leelamma een aanmoediging en een bevestiging. Het was voor ons een unieke ervaring.

's Avonds hebben we een gesprek met Sr. Leelamma.

We geraken er niet aan uit...het lijkt voor ons een puzzel van duizend stukjes te zijn...we hebben vijf dagen de tijd om alles in elkaar te doen passen – maar 't is ondoorzichtig !

Na wat vragen en uitleg besluiten we het een kans te moeten geven en af te wachten. Het op Indische wijze over ons te laten komen.

Vrijdag 2.2.2007 – dag 14.

...vervolg van project JA/28.

10u. Marlene, Wiske en Roger vertrekken naar BAMDIADIHI (zie verslag)

Deze mensen hebben nog nooit blanken gezien en leven zo afgezonderd dat ze zelf maar sporadisch uit het dorp gaan om iets noodzakelijks te kopen of te verkopen. Ze leven van alles wat het woud hen te bieden heeft. Ze worden regelmatig aangevallen door hongerige olifanten

op zoek naar voedsel. Deze komen af op de geur van rijstbier dat door deze mensen wordt gemaakt.

In de lagere school zitten kinderen van het eerste tot het zesde leerjaar. Er is geen electriciteit in het dorp, met een solarlicht doen ze 's avonds hun huistaak onder begeleiding. (28 kinderen komen samen in een kamertje van 4,5 op 3,5m). Ballons en snoep worden uitgedeeld tot groot jolijt van de kinderen. We zingen handjes draaien... De kinderen tonen ons de afbeeldingen van poes, aap en hond. Marlene tekent de wereldkaart om België aan te duiden. We zingen en dansen met hen... Tijaja...

Ontmoeting met 23 vrouwen en 8 mannen. Ze stellen allerlei vragen.

We zijn getuigen van een toneelstukje in open lucht om de mensen bewust te maken van de noodzaak van elementaire gezondheid, hygiëne, bezoek aan ECHTE dokters (geen heksen of tovenaars). Groot probleem met malaria, TBC.

15u Fr. Jos, Wiske en Jos bezoeken PRADHANDIHI. (zie verslag)

Een klein gehucht met een vrouwengroep. Hier vinden wij voor het eerst ons kippenproject. Het eerste contact is niet evident, maar éénmaal het ijs gebroken (bij wijze van spreken want ijs vinden we hier niet), komen de vragen los. Zij willen alles over onze manier van leven te weten komen. Zij kunnen niet begrijpen dat wij overleven zonder rijst.

Bij ons avondeten wordt er vis opgediend i.p.v. gekapte kip. Deze vissen worden gekweekt in een modder-waterput in de tuin van het convent. In de voormiddag worden ze eruit gevisst, hetzij met een soort vislijn. De gemakkelijkste en vlugge manier :

De kokkin daalt in de put en met een zeildoek vangt ze de vissen die in het gras worden gegoooid.... De rest weten we niet !

's Avonds brengen we nog een bezoek aan een hindoe familie, die Sr. Leelamma steunt en beschermt. Er verblijven zo'n 2.000 duiven, we hebben ze niet geteld, volgens mevrouw brengen duiven geluk.

Zaterdag 3.2.2007 – dag 15.

10u Fr. Jos, Jos en Roger naar PODHAHAL. We zitten vanachter op de brommer en zo naar het dorpje voor een ontmoeting met een Self Help Group van mannen. De jeep staat in PANNE. Zo hebben de vrouwen de tijd om te mailen.

15.30u Allen samen te voet naar een nabijgelegen dorp MANDIRPARA, voor een bijeenkomst met een vrouwen groep.

Verzameling in een donkere hut. Alle vrouwen van de groep droegen een uniforme sari. Deze plaatselijke KAV speelt een voortrekkersrol voor de groepen in de omgeving. We vinden er een kippenkwekerij met Wanakkam op de muur geschilderd.

Op de terugweg worden we uitgenodigd om een Hindoetempel te bezoeken. Na het uitdoen van onze lederen broeksriemen (van dieren gemaakt) mogen we het heiligdom betreden. We krijgen er een uitgebreide uitleg van de hindoe priester, een hele beleving.

's Avonds op ons terras van het convent krijgen we een Indische dans aangeboden door de zusters, als repetitie voor morgen. Als tegenprestatie voeren Wiske en Jos een Weense danspas uit, Wiske en Roger een Tango waarop Roger verder gaat met Twist- en Samba solo-dans blijkbaar gestoken door één of ander dansmug. We moeten ons ook ontspannen. De muziekbegleiding wordt gezongen door Roger himself.

We weten en we houden er rekening mee dat, volgens Sr. Leelamma, in het convent geen alcoholische dranken mogen geserveerd worden. Maar vandaag, krijgen we een glas rode miswijn aangeboden. Het heeft de smaak van "Porto" of van "Pineau de Charrente". Heeft ze medelijden met ons ?...Het juiste "waarom" weten we niet.

Zondag 4.2.2007 – dag 16.

7u Plaatselijke misviering. Meer dan 1.000 aanwezigen. Fr. Jos denkt dat hij droomt. Daarna trekken we onze Indische kledij aan om als blanke Hindoes deel te nemen aan een groot feest.

11u Als afsluiter in het opleidingscentrum van de convent heeft er een expo plaats van alle activiteiten en producten. De plaatselijke zelfhulpgroepen (SHG) stellen hun producten voor :

opleiding naad, kruiden en geneeskunde of verzorging, visvijver, kippenkwekerij, het maken van borstels, borden en potjes van bladeren en shop.

We mogen aan elke stand een financiële prijs uitreiken. Sr. Leelamma verwacht 50 man op de bijeenkomst maar uiteindelijk worden er maar liefst 250 maaltijden uitgedeeld. Ze is in haar nopjes. Eén van de aanwezigen is Mevr. Westerlink (zuster van de stichter van de congregatie). (no comment).

De verwelcoming is opvallend op Wanakkam gericht.

Later hebben we ook een afsluitende evaluatie :

- 1.) met de animatoren van dit project. Zeer gemotiveerde, hardwerkende jonge mensen, om jaloers op te zijn.
- 2.) Alsook een algemene evaluatie met Sr. Leelamma en Sr. Benjamin. We mogen nog enkele aanvragen verwachten.

Dit is het einde van project JA/28 in 5 dagen.
De puzzel van 1.000 stukjes past in elkaar.

En dan het grote wonder, REGEN DONDER en BLIKSEM.

Ons verblijf in Orissa wordt als volgt samengevat :
INLEVEN, MEELEVEN - UITLEVEN en OVERLEVEN.

Maandag 5.2.2007 – dag 17.

Vroeg de valiezen ingepakt en ingeladen, zo nemen we afscheid in het convent (onze verblijfplaats)...van Sr. Antonia (onze engelbewaarster), Sr. Martina en Sr Teresa.

Het is een korte verplaatsing naar Sambalpur SSS, waar we onze valiezen achterlaten en verder doorreizen naar onze volgende afspraak.

Met één VAN naar SAHAJBAHAL bij Fr. Ignace.

Door een typisch Indisch misverstand staat deze father in Sambalpur en wij in zijn parochie. Hij had zich van dag vergist. We ontmoeten er Fr. Noas Bala, een priester onderwijzer sinds 1992, tevens director van de high-school (leerlingen van 13 tot 16 jaar).

- Er is geen electriciteit, de regering heeft wel geprobeerd, zonder succes wegens de Forest Area. Ze werken dus met solarlight.
- Een priester, die les geeft en benoemd is door de regering, kan niet verplaatst worden.
- Gedurende het regenseizoen zijn er veel slangen, alsook olifanten en beren.

1ste Vraag : - Solar systeem.

- Water voor hostel van 90 jongens.

We bezoeken er de plaatselijke school met een klas van 83 leerlingen met 1 onderwijzer. Niet te geloven !

2de Vraag :

- Dam opbouwen.
 - Nieuwe pomp.
- Leiding om water uit de rivier te pompen naar hostel.

We worden er geanimeerd door een vrouwelijk aapje op de fiets van een leraar. Als lunch krijgen we geen gekapte kip maar wel gekapt konijn !

Op de terugweg doen we nog een dorp aan (te Gudrapara bij Fr. Johny Anthony) waar men ons reeds in de voormiddag had verwacht – no problem – India is een NO problem land. We worden er verwacht door 500 kinderen met prachtige dansen en een wandeling door het dorp. Om te eindigen in de grote en prachtige moestuin van de plaatselijke school. De kinderen werken 1 uur per dag in de tuin. Het zijn allemaal Tribal-studenten die betalen in natura (rijst, groenten...)

's Avonds genieten we van het avondeten bij de zusters van de Holy Spirit (Steyl-Nederland) met een zeer mooi zangduet van Wiske en Roger. Ze zingen "Freunde", een duitstalig lied omdat mother superior een tijdlang in Duitsland verbleef.

En dan na 1 week geschiedt het wonder...

Sr. Leelamma had bij onze thuiskomst stiekem in de keuken 4 flessen "Strong Kingfisher" weggestopt. Niemand mocht het weten.

We zijn haar hiervoor eeuwig dankbaar en hebben haar onmiddellijk lid gemaakt met de nodige "Praise the Lord, ALLELUIA !")

Dinsdag 6.2.2007 – dag 18.

Deze morgen houden we in intieme kring een mooie viering als dank voor Sr. Leelamma, met onze persoonlijke indrukken en getuigenis rond haar prachtig werk.

Ons verblijf-inleefreis-in Orissa is zo goed als voorbij. We gaan stilaan onze valiezen pakken, maar weten nog niet of we per trein of per jeep verder doorreizen naar Raipur. We staan nog altijd op de wachtlijst voor de trein, die blijkbaar overvol zit.

8u Vertrek van de eerste groep (Marlene, Jos en Wiske) naar LAKHANPUR o.l.v. Sr Mercia. Project JA/23; op 68 km van Jharsuguda.

Met de mobiele kliniek tot diep in het oerwoud. Dit kunnen we geen weg meer noemen, tussen rotsblokken met een wat snel opgehoogde zandweg, half weggespoeld. De laatste 10 km worden aan 10 km per uur afgelegd. Eén wiel op rotsblok, het andere 30 cm dieper in 't zand. Op het einde van de wereld staan 10-tallen moeders met hun kinderen ons op te wachten. We mogen mee met de dokters op bezoek, een aangrijpende en emotionele gebeurtenis. Het doet ons deugd om te zien hoe onze kleine bijdrage hier wonderen verricht.

Bij onze wandeling door het dorp zien we :

- siroop maken van suikerriet.
- planken zagen met de hand uit een dikke boomstam.
- potten maken en laten drogen in de zon.
- haarkappen op de stoep.

De tweede groep (Fr. Jos, Wiske en Roger) vertrekt eveneens om 8u naar THENLENPAL

Bij Sr. Rosy, project 03/16. Het is een convent met dispensarium, waarvoor we de 6 animatoren sponsoren. Het ligt in de nabijheid van de koolmijnen die de omgeving zodanig vervuilen dat men 3-maal per week met water het vuile zwarte stof komt wegspoelen.

Er wordt een toneelspel opgevoerd over TBC. De mensen hebben hier een zwakke gezondheid wegens het stof van de koolmijnen. De mannen sterven er snel. De fabrieken hebben hun eigen hospitaal en huisjes voor de medewerkers.

De lunch krijgen we in het St. Mary's hospitaal en we wachten op de terugkeer van de eerste groep.

Ondertussen bezoeken we een kleine kolonie van oude melaatsen. Een vrouw zingt met Mariabeeld in de armen. Voor de deur van het kippenhok ligt een grote giftige slang die door Sr. Leelamma handig wordt dood geklopt en door een melaatse op de vuilnisbelt wordt gegooit.

's Avonds wordt er een afsluitend diner geserveerd in het Provinciaal van de Handmaids of Mary tussen wel 30 zusters (stokoud en piepjong). Nadien begeleidt Sr. Leelamma ons tot aan het station van Jharsuguda voor de nachttrein naar Raipur.

Het afscheid valt zwaar...ontroerend...ook zij vertrekt in de nacht...(Sr. Leelamma)

Het vertrek van de trein is voorzien om 21.45u, het wordt 22.30u. Het is de lijn van KOLKOTA-MUMBAI (een traject van 24u).

We worden letterlijk op de trein geduwd.

Als je dat reizen kunt noemen, zes blanken tussen een massa Indiërs in een zwarte doos sardienen. Van slapen komt niets in huis, enkel klank en geur. De controleur moet zelfs ingrijpen om ons een zitplaatsje te bezorgen. Er zijn slechts 2 bedden voor zes zitplaatsen. We krijgen de slappe lach. Roger loopt al fluitend tussen snurkende Indiërs. Het helpt niet.

Jonge studenten op weg naar hun examen – komen een praatje maken tot ze van de kaartjesknipper moeten gaan slapen.

Woensdag 7.2.2007 – dag 19.

3.30u Aankomst in de morgen te RAIPUR.

Sr. Leelamma heeft alles zodanig geregeld dat we ook in Raipur opgevangen worden door Fr. Shanti, die ons om 4u komt afhalen met een grote VAN (reiskoffers en 6 reizigers) en zo naar het seminarie.

We mogen tot 8u rusten, opfrissen en ontbijt.

Enkele klassen van de school worden bezocht, om nadien met de grote, gele schoolbus naar de luchthaven te rijden, voor de vlucht RAIPUR-MUMBAI om 12.05u met JET-AIRWAYS. Deze father laat de rijken meer schoolgeld betalen om de armen in een andere school de gelegenheid te geven les te volgen.

13.45u Aankomst te Mumbai waar we hartelijk onthaald worden door Nevill, die ons naar het hotel "Regency" brengt.

In ons hotelletje genieten we en genieten we en genieten we nog eens van onze eerste warme douche en een ECHT bad, op de kamer genieten we ook van een Kingfisher, het is een Hindoe-hotel dus geen bier in het salon.

19.30u We vertrekken naar een restaurant met de familie van Nevill en Manuela (kinderen, moeder en nicht uit de Maurelius-eilanden)

Slaap wel !

Donderdag 8.2.2007 – dag 20.

Na het ontbijt om 8.30u komt Jesudass ons vervoegen. Hij is de verantwoordelijke van de groep Vandhanam uit één van de dorpjes in Tamil Nadu. Hij zal bij ons blijven tot vrijdag.

10u Manuela komt ons afhalen met een gehuurde VAN en chauffeur. Nevill is er niet bij. Hij moet vele onbetaalde uren inhalen wegens ziekte. Zo bezoeken we Mumbai...seaside en ferm shoppen voor de expo. Jesudass is zo gelukkig...vertellen en vertellen...afbieden...en pakjes dragen. Lunch en Kingfisher bier aan de tap! Heerlijk!

19u We zijn terug in ons hotel. Jesudass overnacht bij een vriend in Mumbai.

Hier wat plaats om uit een dagdagelijks menu te kiezen :

Breakfast : - Fruitsap, thee, koffie, melk.

- Geroosterd- of niet geroosterd brood met of zonder boter.

- Spiegeleieren, jam, kaas.

- Chapati (gevuld of ongevuld).

- Bananen, appels, notjes.

Dinner : - soep.

- water.

- rijst, noedels met sausen, soms aardappelen.

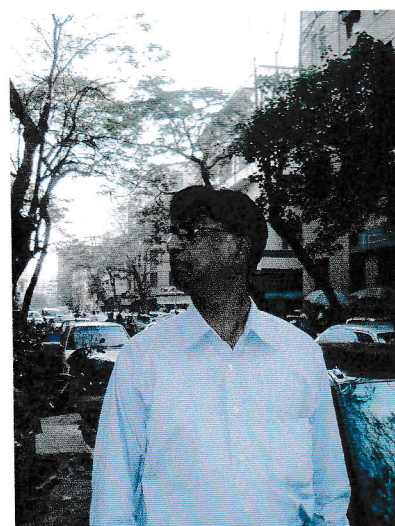
- chapati.

- wortelen, erwten, bonen, bloemkool.

- gekapte kip.

Dessert : - pudding, papaya (meloen), yoghurt.

- bananen, appels, cashewnuts.

Tea-time : - thee, koffie met zoetigheden.
- bananen, appels, nootjes.

Supper : - soep
- water
- rijst, noedels met sausen, soms aardappelen.
- chapati.
- wortelen, erwten, bonen, bloemkool.
- gekapte kip.

Dessert : bananen, appels, nootjes.

Vrijdag 9.2.2007 – dag 21.

10u Terug bezoek aan Mumbai met de VAN.

- Shopping.
- We rijden de “Red Lines” (wijk van prostituees) door.
- Bezoek aan “Huis van Gandhi”.

17u Ontmoeting met Sr. Jeanne Devos (pas terug uit België), en haar werk.

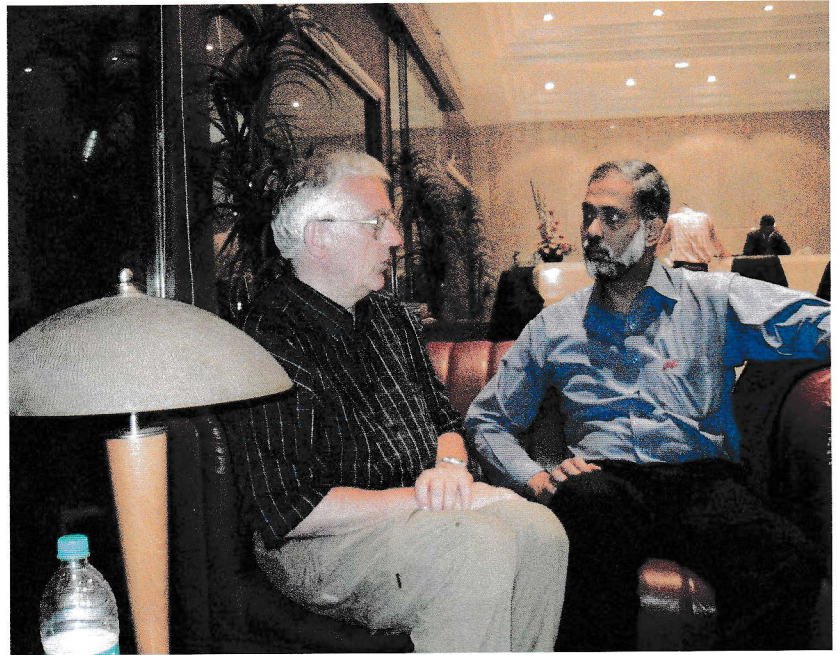

Bij thee en koffie kunnen we gezellig van gedachten wisselen ! Ondertussen heeft Manuela afscheid genomen.

We stoppen alle warmte van India in onze valies en om 21u komt Nevill ons halen voor de luchthaven...

Onze vlucht MUMBAI – ZURICH.

Hij loodst ons overal door... 't is gemakkelijk... Afscheid nemen moeilijk... ook hij verdwijnt om verder te gaan werken.

Zaterdag 10.2.2007 – dag 22.

1.40u Vlucht
Mumbai...Zurich met
Swiss.

6.20u Aankomst te Zurich.

7.15u Vlucht Zurich...Zaventem met Swiss.

8.40u Aankomst te Zaventem.

10.15u in werkelijkheid is het vliegtuig geland.

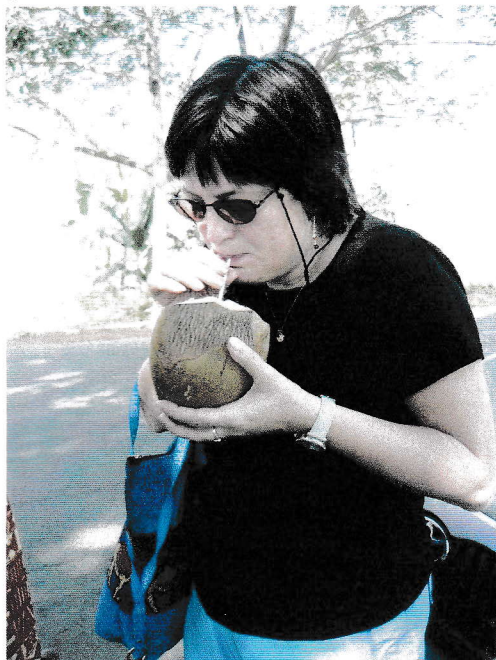
We worden opgewacht door familie en vrienden en rijden samen langs belgische wegen naar "Ons Huis" te St-Stevens-Woluwe.

Lekkere koffiekoeken, koffie, een pintje en...maar vertellen.

We kunnen weer verder voor de drie volgende jaren.

De reizigers : Fr. Jos, Marlene, Wiske en Jos en Wiske en Roger.

In 2004 ging ik voor de eerste maal met het Wanakkamteam naar India. Vier weken weg van gezin en familie. Het leek zo lang, maar was in werkelijkheid heel erg vlug om. Toch kon ik voor de eerste maal ervaren wat heimwee was.

Ik keek mijn ogen uit en weinig is aan mijn aandacht ontsnapt. Waar ik toen het meest van heb genoten is van het contact met de man in de straat of liever gezegd op de zandwegeltjes, in de hutjes, aan de waterpomp...

Ik vertrek met de hoop ook deze maal weer dat warme gevoel te mogen meemaken. Misschien de volgende vraag te kunnen stellen. Homilie van 15/10 : "De rijke vraagt aan de arme hoe hij gelukkig kan worden, **echt gelukkig**. Je zou het omgekeerde verwachten, dat de arme aan de rijke zo'n vraag stelt."

Ik hoop hen ook iets te kunnen geven zoals appreciatie voor hun werk, moed en doorzettingsvermogen. Ze eens goed te kunnen vastpakken en honderden plakkerige handen en handjes aan te kunnen nemen.

Ik hoop ook vooral mijn steentje te kunnen bijdragen binnen ons team om alles vlot te laten verlopen zodat we de sterke en positieve ingesteldheid van het ganse Wanakkamteam uitstralen.

Tenslotte hoop ik dat u allen hier thuis met ons zullen meeleven en dat mijn gezinnetje, vader en schoonouders mij niet te erg zullen missen deze keer.

Marlene

Drie weken doorheen
 een stukje van India
 mogen reizen,
 is een gelegenheid om
 mij te laten
 onderdompelen in hun
 cultuur
 en dan voluit de kans
 grijpen
 om dit alles tot de
 kleinste poriën van mijn
 lichaam te laten
 doordringen;
 om me te laten inspireren
 door hun manier van
 leven;
 om een nieuwe huid te

krijgen.

Ik ga naar ginder met niets in mijn hoofd; niets in mijn denken...
 helemaal open om van hen te leren, om van hen te ontvangen... zonder meer :
 hun glimlach, hun creativiteit, hun geduld om te wachten, hun beleving van de tijd,
 hun verbondenheid met de natuur die zij moeder aarde noemen,
 hun landelijke eenvoud en geloof,
 hun nieuwsgierigheid en vooral het doorzettingsvermogen van de vrouwen en de meisjes.
 Het gaat om een wederzijdse uitwisseling, een wederzijdse bevruchting en verrijking.
 In deze wederkerigheid worden wij elkaars partners !!!
 "Ons helpt Ons" zo zou ik onze samenwerking willen noemen :
 wij helpen hen en zij helpen ons.
 Dat mogen ervaren, onderweg in de dorpjes, bij de kleine zuster gemeenschappen,
 bij de man de vrouw in de straat; in de schooltjes; bij de talloze waterputten...
 dat is voor mij een godsgeschenk.

Fr Jos.

Na zes jaar krijgen we opnieuw de kans om samen met nog drie andere vrienden van het Wanakkam team terug naar India te gaan. Het wordt onze derde reis en we kijken er echt naar uit. Als lid van de projectenwerkgroep is het een bevestiging van waarmee we het ganse jaar bezig zijn. Het is de kans om de projecten ter plaatse te gaan bekijken, de resultaten te zien maar tevens ook de vele noden.

Naar India mogen gaan met het team is een bijzondere en deugddoende ervaring. Drie weken lang samen rondtrekken met een vriendenteam dat zich inzet voor hetzelfde doel is echt niet zo alledaags.

Het is zo waar, wat onze dierbare Father Roger Croegaert ons leerde. Je moet regelmatig “het bad in”...India moet je kunnen zien, ruiken, voelen, proeven, beleven...

We verwachten heel veel van de ontmoetingen met de verantwoordelijken ter plaatse, hetzij reeds oude bekenden of nieuwe gezichten. Met enorme bewondering kijken we op naar wat zovele mensen ginds presteren, de dagelijkse inzet van priesters, zusters, leken voor hun mensen treft ons heel diep.

Maar het is vooral de grote dankbaarheid van deze mensen, de warmte en de genegenheid, de glimlach van de kinderen die ons de kracht geven om verder te doen met onze bescheiden inzet voor de “armsten der armen”. Het is echt de moeite waard.

Wiske Vanden Bosch
Jos Vangrunderbeek

Het is zover ! Waarom weer naar India ?

Gewoon om de lopende projecten ter plaatse te evalueren en op zoek te gaan naar nieuwe projecten ten bate van de armsten der armen.

Maar de motivatie zit wel dieper.

Bij de voorbereiding van onze reis in 1982 zei Fr. Roger Croegaert : "We moeten regelmatig **het bad** in van de motivatie, van de solidariteit".

We moeten regelmatig eens ondervinden, ter plaatse, wat het leven van de armsten inhoudt en hoe wij hun lot kunnen verzachten en verbeteren. We willen samen de moed opbrengen om door te gaan, zelfs als we vaststellen wat we al hebben kunnen verwezenlijken en welke vriendschapsbanden er al gegroeid zijn.

De ellende van de arme schreeuwt om verandering. In die schreeuw herkennen we de stem van God, die een voorkeurliefde heeft voor de armen, de kleinen van deze wereld. En wij moeten het willen en durven zien. Het moet ons de kracht geven om aan de armen en de lijdenden, een meer menswaardig bestaan te geven. Dan zal er ook meer Liefde in de wereld komen en dan zullen wij ooit allen broeders en zusters worden.

Wie we zijn,
wie we worden,
wordt bepaald
door hen die ons Liefhebben !

Wiske en Roger